HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

וניבטליה בשית. ליתקנו רבנן לכל מדס ליבטל בלבו בתחלת שם דהשתא לא פשע לתיכף זכרון טובע שהרי עסוק בשריפתו: **ליון דאיסורא דרבנן.** דמשעברו חמש שעות כדאוריית דמי ואינו אלו ולא מצי מבטיל עליה ומשהי ליה פורתא עבר עליה:

המקדש. לשה: **משש שעות ולמעלה.** מתחלת שש לאיסורא דרבנן הוא: **לפילו בחיטי קורדנייתא.** הלומתים בהרי מרטע קטן הס מאד ולפילו הכי אין מוסטין לקדושין אס גזו עליהס מיס. ולף על גב למאי ליקוס הנאת חמץ דרבנן דשה ומפקע קידושי תורה ושרי לשה אין לעלמא הא מתרלינן בכמה דוכתין[ה] כל המקדש מלעתא דרבנן מקדש ופקיר ג"ל הפקר והס הפקירו ממונו: **עיסה מגולגלת.** שלא החמיצה ומפני ליתת כבוד רבו אין יכול לקוס ולילך ולפפותה: **דקדיס ומבטל לה.** בלבו לעדיין היא ברשותו שלא נתכוין להפקיר עליו: **דיקא נמי.** דלעיין לא החמיצה דקתני היה יושב בבית המדרש ומפני שאין יכול לקוס ולילך משס הוא מבטלה בלבו ואי בחמץ גמור למה לי יושב בבית המדרש ולפילו הס היה פנוי מה בידו לעשות יותר השתא בלב זהו ביעורו שלא ולאי כשיש בידו לתקן קאי ובידו לפפותה הס היה פנוי לוותל ולא החמיצה עדיין. ומשום יום טוב נקט יושב בבית המדרש וששא מתוקמא בחמץ גמור ובמרגיעה עבר שאל להיות בשתא: **ליון שרגילה מלה.** קס"ל הס נשתמשו בחיבה זו מלה יותר מחמץ חזלין בתר רובא ומותרת: רוב חוכלי בשר בירושלים כל ימות השנה ממעות מעשר שני הן לפי שלא היו מספיקין לאכול כל מעות מעשר שני שלהן ברגל ונותנין לותס לבני העיר בטובת הנאה והן חוכלים לותס בקדושתן ועיקר אכילת מעות מעשר שלמים היו מביאין מהן בהקיימת לן בתנחות (דף פב.) שלכך לוקחין מהן בהמות בכל יום ואין שיס לו מעות מעשר אלו מוצין מעות חזלין ואע"ג דאיכא למימר שמא מיד המוכר נפלו ומעות חזלין הן ספק ליסורא לחומרא: **בשר בהיות.** לעולס חזלין ולפילו בשעת הרגל שיש מעות מעשר מרובין בירושלים ממעות חזלין לא מספיקין להו במעשר דחזלין בתר רובא דשתא ולמרינן לאו האידנא נפול אלא קודס הרגל. ובירושלים בשאר ימות השנה חזלין דרוב מעות העיר חזלין ובשעת הרגל מעשר כדמפרש טעמא

לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר. פ"ה אע"פ דאיכא למיתלי בממלי בממוכר כמו בלוקח מספיקא תלינן לחומרא ואין נרשה לר"י דסמוך מיעוטא לחזלין דשאר מעות לפלגא דמוכר וס"ל רובא להיתר ואור"י לוקחים הוו רובא דכמה בני לשה עומדים על

בהמה אחת לקנות[א]: **בהר הבית לעולם חולין.** מקשה ר"י היאך נמלאו אס הא אמר בפ' הרואה (ברכות סב:) לא יכנס בהר הבית במעות הלרורות בשדינו ואור"י לאינו אסור אלא בשיכא בהנאת הגוף בשרשים בשדינו דגוף הוא דשרשה כהולך אס לשמורה אבל בזיעה לא[ב]:

עשויין להתכבד בכל יום. לר"י דשמקי' בפרק בס שלשה (נדה ט: ושם) בני ארץ שמעלו במבוי אין מוקקו מחכבד אלא על ידי בזיקה[ב] ותירן דשרן שהוא בשבת[ג] אין מוקקו כל כך מחכבד כמו במעות[ד][ו]:

בלבער כ"ע לא פליגי דלהבא משמע. מכאן היה מלרין רשב"ג[ה] לברך לפני המילה להכניסו דלי לאחר המילה יבקר בברכתו דלהכניסו להבא משמע ועוד אלרין לברך עובר לעשייתו ולא נרשה לר"ת דבפרק ר' אליעזר למילה (שבת דף קלו: ושם) תניא המל אומר בקב"ו על המילה אבי הבן אומר להכניסו משמע לאחר המילה מקומו[ו] ע"ג דלהכניסו משמע להבא לא קשה דלא על זאת הנעשה עכשיו מברך אלא משבח ומודה להקב"ה שלונו על המילה כשבאה לידו ותיקנוה כאן בגלות ולהודיע שזו המילה נעשה לשם יולרו ולא לשם ע"ג ולא לשם מורגת ולא לשם הר גרזים ואין לריך לברך עובר לעשייתו אלא במקום שהעושה המוה הוא מברך אבל כשאבך אחר לא[ז] ומדע שהרי ברכת חירוסין אינו מברך אלא אחר חירוסין: כי

וניבטליה בשית דאיסורא דרבנן עילויה כדאורייתא דמיא ולאו ברשותיה קיימא ולא מצי מבטיל[ו] דאמר רב גידל אמר ר' חייא בר יוסף אמר רב[א] המקדש משש שעות ולמעלה אפילו בחיטי קורדנייתא אין חוששין לקידושין ולבתר איסורא לא מצי מבטיל ליה והא תניא היה יושב בבית המדרש ונזכר שיש חמץ בתוך ביתו מבטלו בלבו אחד שבת ואחד יום טוב בשלמא שבת משכחת לה כגון שחל ארבעה עשר להיות בשבת אלא יום טוב בתר איסורא הוא אמר רב אחא בר יעקב הכא[ב] בתלמיד יושב לפני רבו עסקינן ונזכר שיש עיסה מגולגלת בתוך ביתו ומתיירא שמא תחמיץ קדים ומבטיל ליה מיקמי דתחמיץ דיקא נמי דקתני היה יושב בתוך בית המדרש שמע מינה: אמר רבה בר רב הונא אמר רב הפת שעיפשה כיון שרבתה מצה מותרת היכי דמי אילימא דידע בה דחמץ היא כי רבתה מצה מאי הוי אלא דלא ידעינן בה אי חמץ הוא אי מצה הוא מאי אירא כי רבתה מצה אפילו כי לא רבתה מצה נמי ניזיל בתר ברתא מי לא תנן[ג] מעות שנמלאו לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר בהר הבית חולין בירושלים בשעת הרגל מעשר בשאר ימות השנה חולין ואמר רב שמעיה בר זירא מאי מעמא הואיל ושוקי ירושלים עשויין להתכבד בכל יום אלמא אמרי' קמאי קמאי אזלי ליה והני אחריני נינהו[ד] הכא נמי נימא קמא קמא אזיל והאי דהאידנא הוא שאני הכא דעיפושה מוכיח עילויה אי עיפושה מוכיח עילויה כי רבתה מצה מאי הוי אמר רבה לא תימא שרבתה מצה אלא אימא[ה] שרבו ימי מצה עילויה אי הכי פשיטא לא צריכא דעיפושה מרובה מהו דתימא כיון דעיפושה מרובה איגליא מילתא דודאי חמץ מעליא הוא קא משמע לן כיון שרבו ימי מצה עילויה אמרינן כל יומא ויומא נהמא חמימא אפה ושדא עילויה ועפשא טפי ומי אזלינן בתר ברתא והא תניא ר' יוסי בר יהודה אומר תיבה שנשתמשו בה מעות חולין ומעות מעשר אם רוב חולין חולין אם רוב מעשר מעשר ואמאי ליזיל בתר ברתא אמר רב נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן כגון שנשתמשו בה מעות חולין ומעות מעשר ואין יודע איזה מהן בסוף רב זביד אמר כגון שנשתמשו בה ציבורין ציבורין רב פפא אמר כגון דאשתכח[ט] בגומא: אמר רב יהודה הבודק צריך שיברך מאי מברך רב פפי אמר משמיה דרבא (אומר)[ז] לבער חמץ רב פפא אמר משמיה דרבא על ביעור חמץ בלבער כולי עלמא לא פליגי דודאי להבא משמע כי

מה טעם בשעת הרגל מעשר ולא לחמרי קודס הרגל נפול כלחמרן בשלמין בהר הבית הולל ושוקי ירושלים עשויים להתכבד בכל יום מפני הטיט ולי נפול קודס הרגל הוו משכחי בשעת ביבוד לבל הר הבית מתוך שהוא משופע והרוח מכבדתו מעפרו ועוד שלין לחם בשבת בשלבן שעל גבי רגליו ולינו עשוי להתכבד. שלמא בכל דבר הטשוי להתכבד לחמרינן קמאי קמאי אזלו ומשם תיבות שמשתמשין בהן חוכלין נוטלין רשות רשות לדי שלא יתעפשו וכל שכן דמשתמש בדקה זה חור למרגיעה עשר ולחי לבתרא היא ומלה היא: **מוכיח עליה.** שהרי הוא זה יומים רבים וחמץ הוא: **שרבו ימי המלה.** ולחור להיות מעופש משבשנים הספקה: **לי הכי פשיטא.** לפי' ספק ליבא דמשמע ולחי בדקה והא מלה היא: **אם רוב חולין.** נשתמשו בה חולין שלמא בתר רובא חזלינן ולא בתר בתרא: **ליבורין ליבורין.** של מעשר בשיש זה ושל חולין בשיש זה וביום ג': **בגומא.** לליבא למימר זיל בתר בתרא דקמאי הא שקלינהו משום דיש לחוש שמא בגומא נטמן ולא רשותו: **בלבער כולי עלמא לא פליגי דלהבא משמע.** ושפיר דמי דברכה קודס עשיית המלוה בעין כלשקמן [ע"ב]:

מיעקרא

מוסף רש"י

המקדש משש שעות ולמעלה. על כרחך מתחלת שש משמע, לפי לומר שם לאסור מלאוריימא, מאי אמא לגמשמעין, פשיטא לשן מקדשין בחיטי הגוף (לקמן קא:). **אפילו בחיטי קורדנייתא.** קשות הן ולפילו הכי הס הגוף לחם שנפלו עליהס מיס, אסור (שם). **לפני סוחרי בהמה.** בירושלים (ב"מ כו:). **לעולם.** אין נשעת הרגל אין שלא נשעת הרגל, מעשר. שרוב בשר הנמכר בירושלים מעשר, לפי שאין מדס שוהה בירושלים עד שיאכל כל מעשרותיו ואותן מעות מעשר לעניי העיר או לאוכלי יושבי העיר ורוב הוללות מעשר לוקחין בהן בהמות לשלמים, כלומר שם שה מעשר משלמים (שם). **בהר הבית חולין.** ולפילו בשעת הרגל, ואע"פ שרוב מעות שבעיר מעשר, שעולי רגלים מביאין מעות מעשרותיהן לאכלם, לא שבקינן רובא בשתא ולחזלינן בתר רגל, שלא תמרינן מלפני הרגל נפלו כאן ולחזלין הן (שם). **בירושלים.** בשאר שוולים שבה, בשעת הרגל מעשר. שרוב מעות העיר מעשר, בשאר ימות השנה חולין. דרוב מעות שבעיר חולין (שם). **מאי טעמא.** בשעת הרגל מעשר, ולא תמרינן מלפני הרגל נפלו בשתא כדאמרן בהר הבית (שם). **הואיל ושוקי ירושלים עשויין להתכבד בכל יום.** ואס נפלו שה לפני הרגל ככר מלוום מכבדי השוק, אבל הר הבית אין לריך להתכבד בכל יום, שאין טיט ועפר קולט שה מתוך שהוא משופע, ועוד שאין שדס נכנס שה בתענל ובתבק שעל רגליו (שם). **לבער חמץ.** מה שמפנה ביתו מן החמץ קודם ביעור, כמו (דברים כו) בערתי הקדש מן הבית (סדור רש"י סי' שנו, הגהות ח"א סי' פו וח"ב סי' יז).

מוסף תוספות

א. ולית ליה אלא חד מוכר ואזלינן בתר רוב. מהר"ם מלמוים. ב. [ו]הכא משמע דע"י כיבוד בלא בדיקה נמלאים. מוס' הש"ס. ג. דוולר שיעורייהו אפי' בלא בדיקה הן מתכבדין. שם. ד. דנפיש שיעורייהו אפי' בלא בדיקה הן מתכבדין. שם. ה. לשב"ם. וכן לגירסת בכל הש"ס. ו. דהא חשיב ליה אחר ברכת המילה, וכן משמע דקאמר התם וכו' והעומדים שם אומרים כשם שנכנס לבריית, אלמא משמע דלאחר מילה הוא אומר אותה. תוס' ר"פ. ז. שמא לא יעשה האחר המצוה ונמצא שמזכיר שם שמים לבטלה. שם.

רבינו חננאל

וניבטליה בשעה ששית למה בזמן הביעור כו' פשוטה היא. פירוש קודרניאתא חטים חזקים ואין מחמיצין הייא. אפילו אלו כיון שהוכשרו במים איסור הנאה הן כחמץ גמור. ואקשינן וכי בתר איסורא לא מצי מבטל ליה, והתניא היה יושב בבית המדרש ונזכר שיש לו חמץ בבית מבטלו בלבו אחד שבת ואחד יום טוב. והנה יום טוב לא משכחת לה אלא בתר איסורא ורקתני דמבטל. ושנינן (לא) בתלמיד חכם שיש לו עיסה מגולגלת בביתו ביום טוב ומתירא שמא תחמיץ שמקדים ומבטלה קודם שתחמיץ, דיקא נמי דקתני היה יושב בבית המדרש ש"מ. פת שעיפשה ולא ידע אי מצה אי חמץ היא אם רבו ימי מצה מותרת היא, פירוש אחר הפסח. ואקשינן וניזיל בתר בתרא. כלומר (כ)[ב]מעות מעשר. כיון שעכשיו כל הפת שעושין מצה היא, גם זו מצה היא. שהחמץ כבר עבר, מי לא תנן בפרק מעות שנמצאו לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר, כלומר במעות מעשר שני קונין בהמה, כדכתיב ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך בבקר ובצאן. ואמרינן מה טעם הואיל ושוקי ירושלים עשויין להתכבד בכל יום, אלמא אמרינן אינהו אזלו והני אחריני נינהו וכו'. ואקשינן ומי אזלינן אחר האחרון, והתניא ר' יוסי אומר תיבה שנשתמש בה חולין ומעשר אם רוב חולין חולין ואם רוב מעשר מעשר, ולא קתני אחר אחרון. ופרקינן בדלא ידעינן איזה מהן אחרון, או כגון שנשתמשו בה צבורין ציבורין. כלומר צבור מכאן וצבור מכאן ושניהן כאחד ואין אחד מהן אחרון, או נמצא בגומא דאיכא למימר לא ראה אותה. אמר רב יהודה הבודק צריך שיברך קודם שיתחיל לבדוק. מאי מברך, ואסיקנא והלכתא אקב"ו על ביעור חמץ.

עין משפט נר מצוה

לט א מיי' פ"ה מהל' מאכלות אסורות הלכה ו סמג עשין מה טוש"ע יו"ד סי' ממג סעיף כג:

מ ב מיי' פ"ג מהלכות ממרן ומלה הלכה י טוש"ע או"ח סי' תמד סעיף ח:

מא ג מיי' פ"י מהלכות מ"ש ו"ל הלכה י:

מב ד ה טוש"ע או"ח סי' תמו סעיף ד:

מג ו מיי' פ"ו מהלכות מ"ש ו"ל הלכה יא: